

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 408/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. C., Z, prechodne bytom P., zastúpenej JUDr. K. G. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 10 C/148/2007-840 z 12. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. V. C. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C/148/2007-840 z 12. marca 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti vyplynulo, že sa spolu s navrhovateľom v druhom rade R. A. (ďalej len „odporca v druhom rade“) na okresnom súde domáhala náhrady za živý a mŕtvy inventár po svojich právnych predchodcoch. Okresný súd ostatným rozsudkom č. k. 10 C/148/2007-840 z 12. marca 2010 rozhodol o finančných nárokoch žalobcov vo vzťahu k ustálenému okruhu povinných osôb. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky a ďalších účastníkov konania napadnutým rozhodnutím v časti potvrdil a v časti zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu.

3. Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu napádala jednak postup okresného súdu a krajského súdu v jej právnej veci, keď argumentovala: *„Mám za to, že krajský súd rovnako ako okresný súd nevykonaním podstatného dôkazu – oboznámenie administratívneho spisu za účelom zistenia, či rozhodnutie R. bolo doručené všetkým účastníkom konania – porušil právo navrhovateľky na súdnu ochranu. Jeho rozhodnutie ohľadne nedostatku pasívnej legitímácie odporcu v prvom rade rovnako ako ohľadne právoplatnosti rozhodnutia za situácie, keď jedným z účastníkov je neexistujúci subjekt, je hypotetické, arbitrárne a, nepresvedčivé.“*. Zároveň napadla aj právne závery krajského súdu *«Mám za to, že ústavne nekonformným posúdením nároku... o vydanie náhrady za „zisk pri zbere úrody“ spočívajúcim v zamietnutí tohto nároku, bolo porušené... právo na súdnu ochranu. Interpretácia krajského súdu, na základe ktorej potvrdil zamietnutie nároku sťažovateľky na „zisk pri zbere úrody“ je prísne formalistická, bez zjavného posúdenia skutkových okolností prípadu, za ktorých bol majetok odňatý, v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv, a teda v rozpore s princípom spravodlivosti.»*.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I.. Základné právo Ing. V. C. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj jej právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 8 Co/135/2010-893 porušené bolo.

II. Základné právo Ing. V. C. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj jej právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru... rozsudkom okresného súdu... č. k. 10 C/148/2007-840 porušené bolo.

III. Rozsudok Krajského súdu... č. k. 8 Co/135/2010-893 sa zrušuje, rozsudok Okresného súdu... č. k. 10 C/148/2007-840 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd... a Okresný súd... sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľke trovy konania... vo výške 261,82 EUR... “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu. Nedostatky v ich postupe mali spočívať v nevykonaní riadneho dokazovania, a to predovšetkým v nevykonaní „... *podstatného dôkazu – oboznámenie administratívneho spisu za účelom zistenia, či rozhodnutie R. bolo doručené všetkým účastníkom konania...*“. Zároveň namietala právne závery krajského súdu, ktorý rozhodujúc o ňou deklarovovaných majetkových nárokoch «... *svojím prísne reštriktívnym výkladom... zákona poprel samotný účel zákona, ktorým je „zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989“*».

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C/148/2007-840 z 12. marca 2010

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie

(čo sťažovateľka aj využila), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011 v podstatnom uviedol:

«Odvolaací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 OSP, a § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zamietnutie návrhu navrhovateľa v 1. a 2. rade voči odporcovi v 1. rade (bod V. výroku) je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť. V časti o zamietnutí návrhu navrhovateľov v 1. a 2. rade každého po sumu 79.665,41 eur spolu s požadovaným úrokom z omeškania z tejto sumy voči odporcom v 2. a 3. rade (bod VI. výroku) je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť a vo zvyšnej zamietajúcej časti ako aj a v časti vyhovujúcich výrokov rozsudku (bod I. - IV. výroku) je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. i/ OSP zrušiť a vec v týchto častiach vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľov v zmysle poslednej súdom pripustenej úpravy tohto návrhu voči odporcom v 1. - 3. rade, ktorým sa domáhala navrhovateľka v 1. rade uloženia povinnosti odporcom v 1. - 3. rade nahradiť jej spoločne a nerozdielne ŽAMI v celkovej hodnote 187.545,64 eur s prísľušenstvom, ako aj nahradiť navrhovateľovi v 2. rade odporcami v 1. - 3. rade spoločne a nerozdielne ŽAMI vo výške 187.545,64 eur s prísľ. Vychádzajúc z návrhu navrhovateľovi v 1. a 2. rade títo si uplatňovali ŽAMI v celkovej výške 11.300.000 Kčs, pričom do tejto sumy zahŕňali i priemerný zisk z 240 ha pri zbere úrody, vo výške 4.800.000 Kčs.

V zmysle § 20 ods. 1 vety prvej, zák. č. 229/1991 Zb., na zabezpečenie prevádzky poľnohospodárskej výroby má pôvodný vlastník živého a mŕtveho inventára ako aj zásob právo na ich náhradu, pokiaľ ich vniesol do poľnohospodárskeho družstva, alebo mu boli odňaté v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990.

Vychádzajúc z tohto zákonného ustanovenia je zrejmé, že nárok, ktorý si uplatnili navrhovatelia vo výške 4.800.000 Kčs ako priemerný zisk z 240 ha pri zbere úrody, nespadá pod reštitučný nárok uvedený v citovanom zákonom ustanovení. Vychádzajúc z tejto skutočnosti bolo potom potrebné zamietajúcu časť rozsudku súdu prvého stupňa týkajúci sa tejto sumy 159.330,80 Eur, ako vecne správne potvrdiť.

Keďže každý z navrhovateľov si voči odporcom v 1. - 3. rade uplatňoval právo v celkovej výške 187.545,64 eur (pôvodne 5.650.000 Sk), po odpočítaní vyššie uvedených 79.645, 41 eur (159.330,80 : 2), ktoré nie je možné považovať za reštitučný nárok v zmysle

vyššie citovaného zákonného ustanovenia, zostáva predmetom konania, čiastka 107.880,23 eur zo strany navrhovateľov vo vzťahu k odporcom v 1. - 3. rade. Z tohto dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zamietnutí návrhu navrhovateľov v 1. a 2. rade každého po sumu 79.665,41 eur spolu s požadovanými úrokmi z omeškania z tejto sumy voči odporcom v 1. a 2. rade t. j. v bode VI. výroku potvrdil. Vo zvyšnej zamietajúcej časti, ako aj v časti vyhovujúcich výrokov rozsudku v bodoch I. - IV. výroku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd zrušil a vec v týchto častiach vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Účastníkom konania sa odňala možnosť konať pred súdom, keď súd pre svoje skutkové a právne závery vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo odvolatelia vo svojich odvolaniach aj namietali.

§ 20 ods. 1 veta druhá (z. č. 229/1991 Zb.) upravuje, že pokiaľ pôvodný vlastník zomrel, alebo bol vyhlásený za mŕtveho, má právo požadovať náhradu na zabezpečenie prevádzky poľnohospodárskej alebo lesnej výroby ďalšia oprávnená osoba uvedená v § 4 ods. 2. § 4 ods. 2 citovaného zákona potom upravuje okruh týchto oprávnených osôb. Je nepochybné, že v danom prípade navrhovatelia v 1. a 2. rade sú oprávnenými osobami v zmysle dedičských rozhodnutí po pôvodných vlastníkoch. Navrhovateľka v 1. rade po Š. A. a navrhovateľ v 2. rade po F. A. tak, ako na to poukázal súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia. Súd prvého stupňa však vo svojom rozhodnutí neriešil, či navrhovatelia vyzývali povinné osoby (povinnú osobu) na vydanie ŽAMI, teda voči komu, kedy a za čo si tento reštitučný nárok uplatnili a teda, či v tomto smere splnili zákonné podmienky v zmysle § 20 ods. 5 a § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.

Ďalej sa súd prvého stupňa nezaoberal otázkou splnenia zákonnej podmienky zabezpečenia poľnohospodárskej výroby podľa § 20 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. u navrhovateľa v 2. rade, keď tento bol zapísaný ako samostatne hospodáriaci roľník do evidencie až v roku 1997 (č. 1. 44). Táto zákonná podmienka je totiž splnená pripravenosťou oprávnenej osoby začať prevádzku poľnohospodárskej výroby aj z hľadiska naplnenia administratívnoprávneho aktu vydania osvedčenia o zápise oprávnenej osoby do evidencie samostatne hospodáriacich roľníkov. Obdobne je potrebné preveriť, či u oboch navrhovateľov táto zákonná podmienka trvá.

V ďalšom konaní je tiež potrebné zaujať súdom prvého stupňa stanovisko k otázke vzťahu lehoty na uplatnenie práva na vydanie ŽAMI do 31. 12. 1992 v zmysle § 20 zákona 229/1991 Zb. v znení do 25. 8. 1993 a následne novely tohto ustanovenia účinnnej od 26.8.1993, ktorá v odseku 5 vete tretej uvádza, že ak oprávnená osoba neuplatnila nárok pre pochybnosť, kto je povinnou osobou, právo na náhradu zaniká ak sa neuplatní u povinnej osoby do 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia M. (ďalej len „M.“) podľa § 21b ods. 2. Riešenie tejto právnej otázky nadväzuje na vyššie uvádzané skutkové zistenia a závery súdu o tom, kto kedy, voči komu a za čo si nárok na vydanie ŽAMI uplatnil.

Otázku výzvy oprávnených osôb povinným (povinnej) osobe súd prvého stupňa neriešil. V návrhu z 31. 12. 1992 navrhovatelia nespomínajú žiadnu výzvu a na č. 1. 45 predkladajú výzvu z 28. 12. 1992 adresovanú Š. Z. na vydanie nehnuteľností (aj to bez zdokumentovania odoslania tejto výzvy).

Pokiaľ sa týka záverov súdu prvého stupňa ohľadom povinných osôb, ktoré boli označené rozhodnutím R. v N. č. k. 9/94/102 z 20. 6. 1994, odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvého stupňa stotožňuje. Vzhľadom k poslednej zmene žalobného návrhu učeného zo strany navrhovateľov dňa 16. 12. 2009 je nimi potom aj upresnený okruh odporcov od ktorých požadujú svoj právny nárok z titulu náhrady za ŽAMI. (pri zohľadnení skutočnosti, že ostatní odporcovia buď zanikli výmazom z obchodného registra alebo sú v konkurze a SKP nesúhlasili, aby súd v konaní pokračoval).

Z týchto dôvodov s poukazom na uvedené rozhodnutie M. z 20. 6. 1994, kde odporca v 1. rade ako povinná osoba označený nebol, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti o zamietnutí návrhu navrhovateľov v 1. a 2. rade voči odporcovi v 1. rade, t. j. v bode V. výroku potvrdil.

K námietke navrhovateľov v 1. a 2. rade ohľadom nepriznania im majetkového podielu, odvolací súd uvádza, že tento nárok sa predmetom tohto konania nikdy nestal, ako to súd prvého stupňa správne uviedol. Nárok na ŽAMI podľa § 20 ods. 1 z. č. 229/1991 Zb. a nárok na vydanie majetkového podielu podľa § 13 ods. 2 z. č. 42/1992 Zb. sú samostatné a odlišné nároky, ktoré sa spravujú odlišným právnym režimom; náhrada ŽAMI sa nestáva súčasťou majetkového podielu.

Je potrebné prisvedčiť navrhovateľom, že súd prvého stupňa nešpecifikoval spôsob, ako dospieť k výške priznanej náhrady za ŽAMI. Závery súdu prvého stupňa o nepreukázaní rozsahu prenajatej pôdy ich právnymi predchodcami vo výmere na 240 ha sú však správne.

Na záver je potrebné uviesť na margo niektorých tvrdení navrhovateľov (... súd im priznal menej, než bolo ich právnym predchodcom odobraté...), že z. č. 229/1991 Zb. je jedným z reštitučných zákonov a všetky tieto zákony odškodňovali iba „niektoré majetkové krivdy“, spáchané na vlastníkoch pôdy v rozhodnom období. »

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Podstatná argumentácia sťažovateľky spočívala (bod 3 a 7) v tom, že «*Krajský súd... reštriktívnym výkladom... zákona poprel samotný účel zákona, ktorým je „zmiernenie následkov niektorých majetkových krív, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989“*». V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011 boli svojvoľné a že by tak zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Co/135/2010 z 31. marca 2011 aj náležite odôvodnený.

16. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru),

a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že argumentácia sťažovateľky (pozri bod 3 a 7) sa podáva v rovine jednoduchého práva (akoby bol ústavný súd ďalším opravným prostriedkom vo veci sťažovateľky), a teda nedisponuje ani potrebným ústavným rozmerom, resp. sťažovateľka (kvalifikovane zastúpená advokátkou) svojej tvrdenia o porušení označených práv bližšie nepodporuje ústavnoprávnou argumentáciou.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného a krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011